

SHELBY VAN PELT

OLAĞANÜSTÜ
AKILLI
YARATIKLAR

Çeviren: Burcu Karakelle

Eksik Parça Yayınları

Olağanüstü Akıllı Yaratıklar
Shelby Van Pelt
HarperCollins Publishers alt markası Ecco tarafından aşağıdaki isimle İngilizce basılmıştır:
Remarkably Bright Creatures
Copyright © Shelby Van Pelt, 2022

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
Çevirmen: **Burcu Karakelle**
Editör: **Kürşad Kızıltuğ**
Yayına Hazırlayan: **Ayşegül Yazmacı**
Sayfa Tasarımı: **Sude Akbaş**
Kapak Tasarımı: **Artemis İren**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882
MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Mart 2025
ISBN: 978-625-6231-69-6

Türkçe yayın hakları, Nelson Literary Agency, LLC aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

 [instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)
 [facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)
 [youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)
 [tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)
 [x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)
www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul
Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55
www.ikiayayincilik.com.tr

Shelby Van Pelt, yazmadığı zamanlarda kedilerle ve çocuklarla uğraşüyor. İlk romanı *Olağanüstü Akıllı Yaratıklar* (Ecco, 2022) kısa sürede New York Times En Çok Satanlar listesine girdi ve Read With Jenna Today Show kitap kulübü tarafından seçildi. 2023 yılında Heartland Kurgu Ödülü'ne ve The Writer's Center'dan McLaughlin Esstman Stearns İlk Roman Ödülü'ne layık görüldü. *Olağanüstü Akıllı Yaratıklar* yalnızca Amerika'da 2 milyondan fazla kopya sattı. New York Times En Çok Satanlar listesinde toplamda iki yıldan uzun süre kalmıştır. Kuzeybatı Pasifik'te doğup büyüyen yazar, ailesiyle birlikte Chicago bölgesindeki dağları özler.

Anna için

Esaretimin 1.299. Günü

KARANLIK BANA YAKIŞIR.

Her akşam tepedeki ışıkların sönmesini beklerim, geriye sadece ana tankın ışığı kalır. Mükemmel olmasa da mükemmele yakın.

Neredeyse derin denizin dibi gibi karanlık. Yakalanıp esir düşmeden önce orada yaşıyordum. Hatırlayamıyorum ama hâlâ soğuk açık denizin hırçın akıntılarının tadını alabiliyorum. Karanlık, damarlarımda dolaşüyor.

Ben kim miyim? Adım Marcellus ama insanların çoğu bana bu şekilde hitap etmez. Genelde şu diye adlandırırılar. Mesela, “*Hey şuna bak –işte orada– kollarını kayanın arkasında görebilirsin.*” gibi cümleler kurarlar.

Ben dev bir Pasifik ahtapotuyum. Etrafı çevrili yaşam alanımın duvarında asılı bilgilendirme levhasında böyle yazıyor, oradan biliyorum.

Ne düşündüğünüzü tahmin edebiliyorum. Evet, okuyabilirim. Aklınızın köşesinden bile geçmeyecek daha başka birçok şeyi de yapabilirim.

Levhada boyutlarım, ne yerim ve eğer burada esir olmasam nelerde yaşayabilirim gibi başka bilgiler de var. Entelektüel maharetlerimden ve çeşitli becerileri geliştirmeye meyilli olduğumdan da bahsediyor; nedendir bilmem insanlar için oldukça şaşırtıcı bir durum bu. *Ahtapotlar olağanüstü akıllı yaratıklardır*, böyle yazıyor. İnsanları kamuflej özelliğim konusunda uyarıcı bir bilgi de var, beni görmek için çok dikkatli bakmalarını söylüyor zira kuma karışmış gibi görünerek kendimi gizlemiş olma ihtimalim varmış.

Plakada adının Marcellus olduğu belirtilmiyor ama bu akvaryumun yöneticisi olan Terry isimli insan zaman zaman bu bilgiyi su tankıma yaklaşan ziyaretçilerle paylaşıyor. şuradakini görüyor musunuz? Adı *Marcellus*. O çok özel birisidir.

Çok zel birisi. Gerçekten de yle.

Adımı Terry'nin küçük kızı seti. Tam ismim Marcellus McSquiddles. Evet, çok saçma. Birçok insanın beni mürekkep ba-lığı sanmasına neden olabilir ki bundan daha beter bir aşağılanma düşünülemez.

Peki seni nasıl çağırmalıyız mı dediniz? Aslında bu size bağlı. Belki diğerleri gibi bana *řu yaratık* demeyi srdreceksiniz. Umaram böyle yapmazsınız ama yaparsanız da bunu aleyhinize kullanmam. Ne de olsa sadece insansınız.

Birlikte geçireceğimiz vaktin kısa olabileceğini söylemeliyim. Levhada ek bir bilgi daha var, dev bir Pasifik ahtapotunun yaşam süresi. Dört yıl.

Yaşam sürem: Dört yıl – 1.460 gün.

Buraya yavruyken getirildim. Burada, bu akvaryumun içinde leceđim. Cezamın bitmesine en fazla yüz altmış gün kaldı.

GÜMÜŞ DOLAR BÜYÜKLÜĞÜNDE BİR YARA İZİ

Tova Sullivan savaşa hazırlandı. Düşmanının neye benzediğini anlamak için eğildiğinde, arka cebinden kanarya tüyüne benzer sarı bir eldiven sarkıyordu.

Çiklet.

“Tanrı aşkına.” Küçük pembemsi şekilsiz şeyi paspasının sa-
pıyla dürttü. Üzerinde kabartma gibi duran bir spor ayakkabı izi
vardı, kirli görünüyordu.

Tova çiklet çiğnemenin amacını hiçbir zaman anlamadı. Sonuçta
insanın ağızındaki varlığını bile unuttuğu bir şeydi çiklet. Belki bunu
çiğneyen de durmaksızın konuşuyordu, o arada çiklet de lüzumsuz
sözcükler bulamacına kapılıp ağızından fırlayıvermişti.

Eğildi ve tırnağıyla yapışkan nesnenin ucunu kaldırmaya çalıştı
ama yer karosuna fena hâlde yapışmıştı. Sırf birisi üç metre ötede-
ki çöp kutusuna kadar yürüyemedi diye olmuştu bütün bunlar. Bir
keresinde, Erik küçükken Tova onu yemek masasının altına çiklet
yapıştırırken yakalamıştı. Bu, ona aldığı son çiklet oldu olmasına
ama bir ergen olarak harçlığını nasıl harcadığı konusu da diğer
birçok şey gibi onun kontrolü dışındaydı.

Özel silahlara ihtiyaç vardı. Belki bir törpü. Temizlik gereçlerinin
bulunduğu arabadaki hiçbir malzeme çikleti yerden çıkartamazdı.

Ayağa kalkarken sırtını sertçe çarptı. Ses, malzeme dolabına
doğru çıktığı yolculuk boyunca, her zamanki yumuşak mavi ışık-
lıkla aydınlanan koridorun boş kıvrımında yankılandı. Elbette hiç
kimse paspasıyla bir çiklet parçasının üzerinden geçtiği için onu

suçlayamazdı. Yetmiş yaşında ondan bu derece derinlemesine temizlik yapmasını beklemiyorlardı. Ama en azından denemeliydi.

Ayrıca meşgul olmak iyi bir şeydi.

TOVA, SOWELL BAY AKVARYUMU'NUN en yaşlı çalışanıydı. Her akşam yerleri paspaslar, camları siler ve çöp kutularını boşaltırdı. İki haftada bir dinlenme odasındaki küçük bölmesinden maaş koçanını alırdı. Zorunlu vergi ve kesintiler düştükten sonra saati on dört dolar.

Maaş koçanları, buzdolabının üstündeki eski bir ayakkabı kutusunda açılmadan zulalanırdı. Paralar, Sowell Bay Tasarruf ve Kredi Kurumu'nda unutulmuş bir hesapta birikirdi.

Şimdi, herkes tarafından etkileyici sayılabilecek bir hızla malzeme dolabına doğru ilerliyor ama kamburlaşmış sırtı ve kuş gibi kemikleriyle ufak tefek yaşlı bir kadın söz konusu olduğunda, bu düpedüz hayret verici bir hız. Yukarıda, yan taraftaki eski feribot iskelesinin güvenlik lambasının ışığıyla arkadan aydınlanan çatı penceresine yağmur damlaları düşüyor. Gümüş rengi damlalar, sisle kaplı gökyüzünden dökülen kurdeleler gibi hızla camdan aşağıya süzülüyor. Herkesin söylediği gibi berbat bir haziran ayı. Gri hava Tova'yı rahatsız etmiyor ama yine de yağmur kesilse ve ön bahçesi de kurusa iyi olur. Çim biçme makinesi ıslakken tıkanıyor.

Merkezinde ana akvaryum ve çevresinde de daha küçük akvaryumlar bulunan, ortası delik bir çöreğe benzeyen akvaryum binasının kubbeli yapısı özellikle büyük veya etkileyici değildi, tıpkı Sowell Bay gibi. Birbiriyle uyum içindeydi. Tova'nın çikletle karşılaştığı yerle malzeme dolabı arasında tam bir çap boyu mesafe vardı. Beyaz spor ayakkabıları, çoktan temizlemiş olduğu bir bölümde gıcırdadı ve parlayan yer karosu üzerinde mat ayak izleri bıraktı. Hiç şüphesiz o kısmı yine paspaslayacaktı.

Pasifik deniz aslanının gerçek boyutlu bronz heykelinin bulunduğu sığ girintide durakladı. On yıllardır çocuklar tarafından okşanmaktan ve üzerine tırmanılmaktan pürüzsüzleşmiş kel kafası ve sırtındaki parlak lekeler, gerçekçiliğini artırıyordu. Tova'nın evindeki şömüne rafında, o zamanlar on bir on iki yaşlarında olan Erik'in, bir

eli kement atacakmış gibi havadayken heykelin sırtında ata biner gibi oturduğu ve çılginca sırttığı bir fotoğrafı vardı. Bir deniz kovboyu.

Bu fotoğraf, çocuksu ve tasasız görüldüğü son fotoğraflardan biriydi. Tova Erik'in fotoğraflarını tarih sırasına göre saklıyordu: Dişsiz, sırttan bir bebekten babasından daha uzun, lisesinin baş harfini taşıyan spor montuyla poz veren yakışıklı bir delikanlıya dönüşümünü gösteren bir kolaj. Mezuniyet balosuna götürdüğü kız arkadaşına çiçek takarken; masmavi Puget Sound'un kayalık kıyılarında, derme çatma bir podyum üzerinde liseler arası tekne yarışı kupasını kaldırırken...

Tova, geçerken deniz aslanının kafasını okşadı. Bir kez daha Erik'in şimdi nasıl görüldüğünü merak etme dürtüsünü bastırmaya çalışıyordu.

Ne olursa olsun devam etmek gerekir ya, o da loş koridorda ilerlemeye devam etti. Aybalıklarının akvaryumunun önünde durakladı. "İyi akşamlar canlarım."

Sırada Japon yengeçleri vardı. "Merhaba güzellerim."

"Nasılsınız efendim?" diye sordu sivri burunlu iskorpite.

Kurt yılan balıkları pek Tova'nın tarzı sayılmazdı ama yine de selam verdi. Merhum kocası Will'in, kemoterapi bulantısından uykusu kaçınca gecenin bir yarısı izlemeye başladığı kablolu kanalda gösterilen korku filmlerini hatırlatıyorlardı ama yine de kaba olmamak gerekirdi. En büyük kurt yılan balığı, üst çenesinden önde duran alt çenesinin çehresine kattığı kendine has duruşu ve çatık kaşları eşliğinde kayalık mağarasından dışarı süzüldü, ağzı açıktı. Sivri dişleri alt çenesinden küçük iğneler gibi yukarıya doğru uzanıyordu. En hafif deyimle oldukça talihsiz bir görüntüsü vardı. Ama görünüş aldatıcıdır, değil mi ya? Tova, istese bile böyle bir yüzle asla gülümseyemeyecek olan kurt yılan balığına gülümsedi.

Bir sonraki, Tova'nın en sevdiği bölümdü. Eğilip cama doğru yaklaştı. "Bugün neler yaptınız bayım?"

Onu bulmak birkaç dakikasını aldı. Kayanın arkasında ince uzun bir portakal şekerlemesi. Bir çocuğun saklambaç oynarken yanlışlıkla görünmesi gibi. Sanki küçük bir kızın kanepenin arkasından görünen at kuyruğu ya da yatağın altından görünen çorap giymiş bir ayak.

“Bu akşam biraz sıkılgan gibisin?” Tova geriye çekildi ve bekledi, dev Pasifik ahtapotu hareket etmedi. Gündüz vaktini düşündü, parmaklarıyla cama vuran ve bir şey göremeyince oflayıp puflayan insanları. Artık kimse sabırlı olmayı bilmiyordu.

“Seni suçladığımı söyleyemem. Arka taraf rahat görünüyor.”
Turuncu kol seğirdi ama gövdesi hâlâ gizliydi.

ÇIKLET, Tova'nın törpüsüne karşı cesurca direndi ama sonunda teslim oldu.

Tova bu şekilsiz sertleşmiş şeyi çöp torbasına atarken plastik hısrıddadı ve tatmin edici, küçük bir torbanın dibini boylama sesi geldi.

Paspaslama zamanı. Yeniden.

Islak fayanslardan yükselen limonlu sirke kokusu havaya karıştı. Tova'nın işe ilk başladığı zaman kullandıkları, burun deliklerini yakan o parlak yeşil, çöp kokulu, iğrenç solüsyondan çok daha iyiydi. Daha en başından karşı çıkmıştı bu duruma, haklı gerekçeleri vardı. Birincisi, başını döndürüyordu, ikincisi yerlerde hiç de hoş olmayan bir iz bırakıyordu. Ve belki de en kötüsü Will'in hastane odası gibi kokuyordu, sanki Will hastaymış gibi ama Tova şikâyetinin bu kısmını kendine sakladı.

İçinde o yeşil şeyin olduğu şişeler, malzeme odasındaki rafları tıka basa doldurmuştu ama akvaryumun yöneticisi Terry sonunda umursamaz bir tavırla omzunu silkerek kendisi getirdiği sürece ne isterse onu kullanabileceğini söylemişti. Tova elbette kabul etti. Böylece her gece akvaryuma bir sürahi sirkeyle birlikte kendi limon yağı şişesini taşımaya başladı.

Toplanacak daha çok çöp vardı. Lobideki çöp kutularını ve tuvaletlerin önündeki kovaları boşaltıp tezgâhının üzerinden kırınların eksik olmadığı dinlenme odasına gitti. Tova'nın bezi, her zamanki müzeli kahve makinesinin ve her tarafına leke sıçramış, spagetti kokan mikrodalganın üzerinde dolaştı. Görev tanımında böyle bir şey yoktu zira Elland'dan iki haftada bir gelen profesyonel ekip bu işi hallediyordu. Nasıl olduysa bugün daha büyük bir sorun vardı: Yerde duran boş paket servis kutuları. Hem de üç tane.

“Daha neler.” diye azarladı boş odayı. Önce çiklet, şimdi de bu.

Karton kutuları topladı ve tuhaf bir şekilde her zamanki yerinden birkaç metre öteye kaymış çöp kutusuna attı. Kutuyu kendi çöp torbasına boşalttıktan sonra tekrar ait olduğu yere koydu.

Çöp kutusunun yanında küçük bir yemek masası vardı. Tova sandalyeleri düzeltti. Sonra onu gördü.

Bir şey. Altında.

Köşeye itilmiş, kahverengimsi turuncu bir yığın. Bir kazak? Girişte gişede çalışan hoş genç hanım Mackenzie çoğunlukla sandalyenin arkasına asılı bir tane bırakırdı. Tova gördüğü yığını alıp Mackenzie'nin bölmesine koymak üzere diz çöktü ama yığın hareket etti.

Bir *dokunaç* kıpırdadı.

“Üstüme iyilik sağlık!”

Ahtapotun gözü et yığının içinde bir yerden belirdi. Donuk gözbebeği genişledi, sonra gözkapığı kısıldı. Sitemli bir bakıştı.

Tova gözlerini kırıştırdı ama gözlerinin doğru görüp görmediğinden emin değildi. Dev Pasifik ahtapotu nasıl olur da akvaryumundan çıkardı?

Kol tekrar hareket etti. Yaratık karmakarışık elektrik kablolarının arasına dolanmıştı. Tova o kabloları kim bilir kaç kere lanet okumuştur. Onlar varken etrafı düzgünce süpürmek imkânsızdı.

“Sıkıştın.” diye fısıldadı Tova ve ahtapot, etrafına cep telefonu şarj etmek için kullanılan türden ince bir kablunun birkaç kez dolandığı kollarından birinin üzerinde gerinerek kafasını kaldırdı. Yaratık gerindikçe zorlanıyor, zorlandıkça kablo daha da sıkıştırıyor, her bir boğumdan eti pörtlüyordu. Erik'in bir zamanlar şaka dükkânından alınmış böyle bir oyuncağı vardı. Her iki ucuna da işaret parmağınızı soktuğunuz ve sonra onları ayırmaya çalıştığınız küçük dokuma bir silindirdi. Ne kadar çok çekerseniz o kadar sıkılaşırdı.

Tova biraz daha yaklaştı. Buna karşılık ahtapot kollarından biriyle muşambaya bir şaplak attı, *geri çekil hanım* der gibiydi.

Masanın altından çıkarken, “Tamam, tamam.” diye mırıldandı.

Ayağa kalkıp tepedeki ışığı açtı, dinlenme odası floresanın parlaklığıyla âdeta yıkandı. Tekrar eğildi, bu kez daha yavaşta ama işte yine her zamanki gibi sırtını çarptı.

Çıkan ses üzerine ahtapot kolunu tekrar savurdu ve sandalyelerden birini korkutucu bir güçle itti. Sandalye odanın öbür ucuna savruldu ve karşı duvardan sekti.

Yaratığın son derece parlak gözü masanın altında bir anlığına parıldayıp söndü.

Tova titreyen ellerini kontrol etmeye çalışarak kararlı bir şekilde sokuldu. Dev Pasifik ahtapotu akvaryumunun altındaki levhanın yanından kaç kez geçmişti? Ahtapotların insanlar için tehlikeli olduğuna dair bir yazı görmemişti.

Tova sadece bir adım ötedeydi. Küçülüyor gibi görünüyordu, rengi de solmuştu. Ahtapotun dişleri var mıydı?

“Dostum,” dedi usulca. “Etrafından dolanıp kabloyu fişten çıkaracağım.” Şöyle bir göz gezdirdi ve onu bu sıkıntıya sokan kablounun hangisi olduğunu gördü. Erişebileceği bir mesafedeydi.

Ahtapot gözleriyle Tova'nın her hareketini izledi.

“Sana zarar vermeyeceğim şekerim.”

Serbest kollarından birini, kedi kuyruğu gibi yere vurdu.

Tova fişi çekerken ahtapot irkilerek geriye çekildi. Tova da irkildi. Ahtapotun, sıkıştığı yönde duvar boyunca kapıya doğru süzülmesini bekledi.

Ama o aksine daha da yakınlaştı.

Kollarından biri, tıpkı alaca bir yılan gibi Tova'ya sokuldu.

Saniyeler içinde dirseğiyle bileğinin arasına dolandı, sonra çiçeklerle süslenen bahar direklerinden sallanan kurdeleler gibi dirseğinden kolunun üstüne doğru kıvrıldı. Her bir vantuzun tek tek üzerine yapıştığını hissetti. Refleks olarak kolunu çekmeye çalıştı ama ahtapot neredeyse rahatsızlık verecek kadar sıkıştırdı. Tuhaf gözleri yaramaz bir çocuğunki gibi muzipçe parlıyordu.

Boş paket servis kutuları. Yanlış yere konmuş çöp kutusu. Şimdi anlaşılıyordu.

Sonra, bir anda, onu serbest bıraktı. Tova, sekiz bacağına her birinin en kalın kısmındaki vantuzlarıyla hareket ederek dinlenme odasının kapısından çıkışını inanmayan gözlerle izledi. Gövdesi sanki arkasından sürükleniyor gibiydi, daha da soluk görünüyör-

du, büyük çaba sarf ederek hareket ediyordu. Aceleyle peşinden gitti ama koridora vardığında ahtapot ortalıkta görünmüyordu.

Tova elini yüzünde gezdirdi. Galiba aklını yitiriyordu. Evet, işte bu kadar. Her şey böyle başlıyordu, değil mi? Bir ahtapot gördüm sanki dedirten halüsinasyonlarla.

Yıllar önce, merhum annesinin aklının kayıp gidişini izlemişti. Ara sıra gelen unutkanlıkla başlamıştı, tanıdık isimler ve hatırlaması güç tarihler kayboluveriyordu. Ama Tova telefon numaralarını unutmuyordu ya da kendini zihninin ardında isimler ararken bulmuyordu. Küçük yuvarlaklarla kaplı koluna baktı. Vantuz izleri.

Yarı sersemlemiş bir hâlde akşamki işlerini bitirdi, sonra da iyi geceler dilemek için binada her zamanki son turunu attı.

İyi geceler güneş balıkları, yılan balıkları, Japon yengeçleri, sivri burunlu iskorpitler. İyi geceler anemonlar, denizatları, denizyıldızları.

Dönemecin etrafından devam etti. *İyi geceler orkinos, pisi balığı ve vatozlar. İyi geceler deniz anaları, deniz hıyarları. İyi geceler köpekbalıkları, sizi zavallılar.* Tova, akvaryumun etrafında hiç bitmeyen turlar atan köpekbalıklarına karşı her zaman biraz empatiden fazlasını hissetmişti. Kendini nefes alamaz bir hâlde bulmak için asla hareket etmeyi bırakmamak ne demek, biliyordu.

İşte ahtapot, bir kez daha kayasının arkasına saklanmıştı. Gövdesinin bir parçası görünüyordu. Turuncu rengi dinlenme odasındaki hâline göre şimdi daha canlıydı ama yine de her zamankinden daha solgundu. Hoş, belki de bunu hak etti. Oh olsun. Olduğu yerde kalmalı, bir yere kıpırdamamalı. Nasıl oldu da dışarı çıktı? Küçük dalgacıklarla hareketlenen suya baktı, çıkıntının alt kısmını taradı, ters görünen bir şey yoktu.

“Baş belası.” dedi kafasını sallayarak. Geceyi bitirip ayrılmadan önce akvaryumunun önünde kısa bir süre daha oyalandı.

TOVA’NIN SARI ARABASI, uzaktan kumandalı anahtarlığa basınca ötüyordu ve yan sinyalleri de yanıp sönüyordu, bu özelliğe hâlâ alışmamıştı. Öğlen yemeklerinde buluşup kendilerine büyük bir coşkuyla Ören Bayanlar adını veren arkadaşları, Tova’yi işe baş-

ladığında yeni bir arabaya ihtiyacı olduğuna ikna etmişlerdi. Yaş almış araçla gece trafiğe çıkmanın bir güvenlik meselesi olduğunu ileri sürmüşlerdi. Haftalarca başının etini yemişlerdi.

Bazen pes etmek daha kolaydı.

Terry kaç kez malzeme dolabında bırakabileceğini söylemiş olsa da sirke sürahisini ve limon yağı şişesini her zamanki gibi bagaja koydu zira bir parça limon ve sirkenin ne zaman işe yarayacağını kimse bilemezdi. Ardından iskeleye bir göz attı. Bu geç saatte bomboştu, akşam balıkçıları çoktan gitmişti. Eski feribot iskelesi, akvaryumun karşısında çürümeye yüz tutmuş eski bir makine gibi duruyordu. Neredeyse un ufak olmuş kazıklarını midyeler kaplamıştı. Deniz yükseldiğinde midyeler yosunlara takılıyordu ve deniz suyu çekildiğinde kuruyup yeşil siyah küçük broşlara dönüşüyorlardı.

Tova hava koşullarının yıprattığı ahşap kalasların üzerinden yürüdü. Eski bilet gişesi her zamanki gibi park ettiği yerden otuz sekiz adım ötedeydi.

Tova bir kez daha onu seyreden var mı, uzun gölgelerin arasında birileri takılıyor mu diye etrafına baktı. Eliyle bilet gişesinin camına bastırdı. Camdaki çapraz çatlak, sanki birinin yanağındaki eski bir yara izi gibiydi.

Sonra iskeleye, her zaman oturduğu banka doğru yürüdü. Bank tuz serpintisinden kayganlaşmış ve martı pislikleriyle benek benek olmuştu. Oturdu, kolunu sıyırıp garip yuvarlak izlere baktı, bir yanı izlerin yok olmasını umuyordu. Ama oradaydılar işte. Parmağının ucunu bileğinin iç tarafındaki en büyük yuvarlağın üzerinde gezdirdi. Yaklaşık bir gümüş dolar büyüklüğündeydi. Orada ne kadar kalacaktı? Morarır mıydı? Bugünlerde morluklar çok kolay oluşuyordu ve iz şimdiden kan oturmuş gibi bordoya dönmeye başlamıştı. Belki de kalıcı bir izdi. Gümüş dolar büyüklüğünde bir yara izi.

Sis kalktı, rüzgâr onu iç kesimlere doğru sürükledi, dağ eteklerine gönderdi. Güneyde bir yük gemisi demirlemişti. Gövdesi, güvertesinde bir çocuğun oyuncak inşaat blokları gibi istiflenmiş konteyner sıralarının altında kalmıştı. Ay ışığı suyun üzerinde parıltıydı, üstünde sanki binlerce mum salınıyordu. Tova gözlerini kapattı, onu suyun altında, mumları onun için tutarken hayal etti. Erik. Tek çocuğu.

Esaretimin 1.300. Günü

YENGEÇLER, İSTİRİDYELER, KARİDES, DENİZ TARAKLARI, MİDYELER, denizkulakları, balık ve balık yumurtaları. Akvaryumumun yanında asılı levhaya göre dev Pasifik ahtapotunun beslenme şekli bu.

Deniz nefis bir açık büfe olmalı. Tüm bu lezzetlerin hepsi bedava.

Ama burada ne sunuyorlar? Uskumru, pisi balığı ve hepsinden önemlisi ringa. Ringa, ringa, çok fazla ringa. İğrenç yaratıklar, iğrenç küçük balık müsveddeleri. Eminim burada bol bol bulunmalarının sebebi düşük maliyettir. Ana akvaryumdaki köpekbalıkları sersem oldukları için taze orfozla ödüllendiriliyorlar ve bana da donmuş ringa veriliyor. Hatta zaman zaman hâlen bir kısmı donuk oluyor. İşte bu yüzden taze istiridyenin olağanüstü dokusunu arzuladığımda, gagam kabuğu içinde bir yengeci ezerken o keskin çıtırıtıyı hissetmek istediğimde, bir deniz hıyarının tatlı, sert eti ağzımı sulandırdığında meseleyi kendim ele alıyorum.

Beni tutsak edenler bazen tıbbi bir muayene için iş birliği yapmam ya da oyunlarından birine katılmam için rüşvet vermek istediklerinde bana acıyarak bir deniz tarağı atarlar. Arada bir de Terry öylesine bir iki midye atar.

Elbette birçok kez yengeç, istiridyeye, karides, midye ve deniz kulağı tattım. Bunları mesai saatleri dışında gidip almayı vazife edinmeliyim. Balık yumurtası hem gastronomik haz hem de besin değeri açısından ideal bir atıştırılmalık.

Burada insanların cazip bulduğu ama çoğu akıllı yaşam formunun tüketim için tamamen uygunsuz bulduğu şeylerden oluşan üçüncü bir liste yapılabilir. Mesela lobideki otomatta kalan son ikramlar.

Ama bu gece, beni başka bir koku cezbetti. Tatlı, tuzlu, iştah açıcı. Kaynağını öp kutusunda buldum, kalıntıları ince kâğıttan beyaz bir kaba konmuştu.

Her neyse çok lezzetliydi. Ama řansım yaver gitmeseydi sonum olabilirdi.

Temizlikçi kadın. Beni o kurtardı.